

บทที่ 4

ผลการวิจัย

การวิจัยเรื่อง “แรงจูงใจของเด็กที่มีส่วนร่วมในการสื่อสารผ่านสื่อสิ่งพิมพ์” ในครั้งนี้ ใช้วิธีวิจัย 2 วิธี ได้แก่

- การวิจัยเชิงสำรวจ โดยใช้แบบสอบถาม
- การวิจัยเชิงคุณภาพ โดยใช้การสัมภาษณ์เชิงลึก

ผู้วิจัยได้เสนอผลการวิจัยเชิงสำรวจและเชิงคุณภาพควบคู่กันไป โดยในการวิจัยเชิงสำรวจผู้วิจัยเก็บข้อมูลจากแบบสอบถามจำนวนทั้งหมด 200 ชุด ประกอบด้วยคำถามปลายปิดและปลายเปิด ส่วนการวิจัยเชิงคุณภาพได้สัมภาษณ์เจาะลึก เพื่อให้ได้ข้อมูลเชิงลึกเกี่ยวกับแรงจูงใจของเด็กที่มีส่วนร่วมในการสื่อสารผ่านสื่อสิ่งพิมพ์เพิ่มเติมจากส่วนของการวิจัยเชิงปริมาณ โดยเลือกสัมภาษณ์กลุ่มตัวอย่างทั้งผู้ที่ส่งผลงานและผู้ที่ไม่ส่งผลงาน จำนวน 20 คน ดังมีรายละเอียดต่อไปนี้

ข้อมูลส่วนตัวของเด็ก

1. ด้านเพศ

ผลวิจัยพบว่า ส่วนใหญ่กลุ่มตัวอย่างที่ส่งผลงานเป็นเพศหญิงมากกว่าเพศชาย โดยมีจำนวนมากกว่าถึงเกือบเท่าตัว แสดงว่าเพศหญิงนิยมส่งผลงานมากกว่าเพศชาย ส่วนกลุ่มตัวอย่างที่ไม่ส่งผลงาน แม้จะมีจำนวนเพศหญิงมากกว่าเพศชายก็ตาม แต่ตัวเลขกลับไม่แตกต่างกันมากนัก (ดูตารางที่ 1)

ตารางที่ 1 แสดงจำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามเพศ

เพศ	เด็กที่ส่งผลงาน		เด็กที่ไม่ส่งผลงาน	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
ชาย		34.0	49	49.0
หญิง	66	66.0	51	51.0
รวม	100	100.0	100	100.0

2. ด้านอายุ

ผู้ส่งผลงานส่วนใหญ่มีอายุระหว่าง 13-18 ปี ถึงร้อยละ 88 ในขณะที่กลุ่มอายุระหว่าง 7-12 ปี มีเพียงร้อยละ 12 เท่านั้น แสดงให้เห็นว่า ผู้ที่ส่งผลงานส่วนมากเป็นกลุ่มเด็กโต คืออายุตั้งแต่ 13- 18 ปีขึ้นไป และในกลุ่มตัวอย่างที่ไม่ส่งผลงานพบว่า ช่วงอายุระหว่าง 7-12 ปีมีจำนวนมากที่สุด คือ ร้อยละ 40 ซึ่งให้เห็นว่า กลุ่มเด็กเล็กที่มีอายุตั้งแต่ 7-12 ปี เป็นกลุ่มที่ส่งผลงานน้อยจนถึงไม่ส่งผลงานเลย (ดูตารางที่ 2)

ตารางที่ 2 แสดงจำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามอายุ

อายุ	เด็กที่ส่งผลงาน		เด็กที่ไม่ได้ส่งผลงาน	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
7-12	12	12.0	40	40.0
13-15	43	43.0	29	29.0
16-18	45	45.0	31	31.0
รวม	100	100.0	100	100.0

3. ด้านการศึกษา

กลุ่มตัวอย่างที่เป็นเด็กส่งผลงานส่วนใหญ่มีการศึกษาในระดับชั้นม.1-6 โดยมีจำนวนมากถึงร้อยละ 89 ในขณะที่กลุ่มตัวอย่างในระดับชั้น ป.1-6 มีเพียงร้อยละ 11 เท่านั้น แสดงว่าเด็กที่เรียนในชั้นสูง คือ ตั้งแต่ชั้นม.1-6 หรือชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นถึงตอนปลาย เป็นผู้ส่งผลงานมากกว่าเด็กชั้นประถมศึกษา ซึ่งเมื่อหันมาดูจำนวนของเด็กที่ไม่ส่งผลงานก็พบว่าเด็กชั้นประถมศึกษาที่มีจำนวนมากกว่าอีกเช่นกัน (ดูตารางที่ 3)

ตารางที่ 3 แสดงจำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามการศึกษา

การศึกษา	เด็กที่ส่งผลงาน		เด็กที่ไม่ได้ส่งผลงาน	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
ป.1-6	11	11.0	38	38.0
ม.1-3	37	37.0	28	28.0
ม.4-6	52	52.0	34	34.0
รวม	100	100.0	100	100.0

4. ด้านผลการเรียน

ด้านผลการเรียน พบว่า กลุ่มตัวอย่างทั้งสองกลุ่มมีผลการเรียนอยู่ในระดับดีมาก เพราะส่วนใหญ่ได้รับเกรดเฉลี่ยอยู่ที่ระหว่าง 3.51-4.00 โดยมีจำนวนผู้ส่งผลงานที่เรียนดีมากกว่าผู้ไม่ส่งผลงานที่เรียนดีเพียงเล็กน้อย แสดงว่าผลการเรียนอาจเกี่ยวข้องกับการชอบเขียน ชอบส่งผลงานบ้าง แต่ไม่มากนัก เนื่องจากผู้ที่ไม่ส่งผลงานส่วนใหญ่ก็มีผลการเรียนดีเช่นกัน (ดูตารางที่ 4)

ตารางที่ 4 แสดงจำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามผลการเรียน

ผลการเรียน	เด็กที่ส่งผลงาน		เด็กที่ไม่ได้ส่งผลงาน	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
> 2.00	1	1.0	6	6.0
2.00-2.50	11	11.0	17	17.0
2.51-3.00	16	16.0	19	19.0
3.01-3.50	23	23.0	19	19.0
3.51-4.00	49	49.0	39	39.0
รวม	100	100.0	100	100.0

ในทำนองเดียวกันผลการสัมภาษณ์เจาะลึก พบว่า กลุ่มตัวอย่างที่ส่งผลงาน ยังคงเป็นเด็กเรียนดี เนื่องจากมีเกรดเฉลี่ยอยู่ที่ 3.51-4.00 แต่อย่างไรก็ตาม กลุ่มผู้ให้สัมภาษณ์ให้เหตุผลที่แตกต่างกันไป เช่น บางคนเห็นว่า ผู้ที่ส่งผลงาน ผู้ที่ชอบเขียน น่าจะเป็นเด็กเรียนเก่ง เพราะการเขียนต้องอาศัยการค้นคว้าหาข้อมูล เพื่อนำมาเขียน จึงต้องอ่านหนังสือมากกว่าผู้ที่ไม่ชอบการเขียน ในขณะที่หลายคนมีความเห็นต่างกัน เพราะคิดว่าการมีส่วนร่วมอาศัยประสบการณ์มากกว่าจะเกี่ยวข้องกับผลการเรียน โดยแต่ละคนให้เหตุผลต่างกัน ดังนี้

ในส่วนของผู้ที่เห็นว่า ผลการเรียนมีส่วนเกี่ยวข้องกับการมีส่วนร่วม เช่น

“คนเรียนเก่งน่าจะชอบเขียนด้วย จากประสบการณ์ของหนูและของเพื่อน คนที่ผลการเรียนดี จะเขียนได้ดี”

“ผลการเรียนน่าจะมีส่วน เพราะคนที่เขียนมักจะเป็นคนชอบอ่านด้วย แล้วก็ได้รับความรู้ใหม่ ๆ เยอะ”

“การเรียนก็มีส่วน เพราะคนส่งผลงาน เขาจะค้นคว้าเพิ่มเติม เพื่อให้งานที่เขาส่งสมบูรณ์แบบที่สุด อาจจะไปค้นคว้าที่ห้องสมุดประชาชน ซึ่งหนูจะไปบ่อยมากหรือ เล่นอินเทอร์เน็ตหาความรู้ใหม่ ๆ แล้วจะเขียนเรียบเรียงส่งไป”

ส่วนผู้ที่เห็นว่าการเรียนไม่มีส่วนเกี่ยวข้องกับการมีส่วนร่วมส่งผลงานบอกว่า

“ถ้าเรียนไม่เก่ง ก็ไม่เกี่ยวว่าจะเขียนหนังสือไม่เก่งด้วย เพราะการเขียนหนังสือคือการแสดงความคิด จะเกี่ยวข้องกับความประสพการณ์มากกว่า”

“ผลการเรียนอาจจะมีส่วนบ้างแต่ไม่มากนัก เพราะเพื่อน ๆ บางคนก็เรียนปานกลาง แต่ก็เขียนดี”

5.เงินที่ได้รับไปโรงเรียนในแต่ละวัน

กลุ่มตัวอย่างทั้งผู้ที่ส่งผลงานและผู้ที่ไม่ได้ส่งผลงานส่วนใหญ่ได้รับเงินไปโรงเรียนวันละ 50-100 บาท รองลงมาคือ น้อยกว่า 50 บาท และมากกว่า 100 บาท ตามลำดับ (ดูจากตารางที่ 5) ตารางที่ 5 แสดงจำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามเงินที่ได้รับไปโรงเรียน

จำนวนเงิน	เด็กที่ส่งผลงาน		เด็กที่ไม่ได้ส่งผลงาน	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
<50 บาท	38	38.0	31	31.0
50-100 บาท	50	50.0	55	55.0
> 100 บาท	12	12.0	14	14.0
รวม	100	100.0	100	100.0

ส่วนผลวิจัยเชิงคุณภาพ ผู้ให้สัมภาษณ์เห็นว่า ฐานะทางเศรษฐกิจไม่มีผลต่อการส่งผลงาน เนื่องจากตนเองไม่ได้หวังรางวัลหรือสิ่งตอบแทน

5. อาชีพที่เด็กอยากเป็น

ผลการวิจัยพบว่า กลุ่มอาชีพหมอ พยาบาล นักวิทยาศาสตร์ วิศวกร สถาปนิก เป็นอาชีพที่เด็กที่ส่งผลงานและไม่ส่งผลงานเลือกมากที่สุด รองลงมาคืออาชีพในแวดวงสื่อสารมวลชน นอกจากนี้สิ่งที่เห็นได้ชัดก็คือ กลุ่มอาชีพนักการทูต ทนาย นักการเมือง มัคคุเทศก์ หรืออาชีพที่อาศัยความรู้ความสามารถในด้านการสื่อสาร การติดต่อเจรจา มีตัวเลขที่แตกต่างกันค่อนข้างมาก โดยเป็นกลุ่มอาชีพที่ผู้ที่ส่งผลงานเลือกมากกว่าครึ่งหนึ่งของผู้ที่ไม่ได้ส่งผลงาน (ดูจากตารางที่ 6)

ตารางที่ 6 แสดงจำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามอาชีพที่เด็กอยากเป็น

อาชีพ	เด็กที่ส่งผลงาน			เด็กที่ไม่ได้ส่งผลงาน		
	จำนวน	ร้อยละ	กลุ่มอาชีพ	จำนวน	ร้อยละ	กลุ่มอาชีพ
หมอ	15	15.0	37.0	20	20.0	47.0
พยาบาล	9	9.0		3	3.0	
นักวิทยาศาสตร์	6	6.0		11	11.0	
วิศวกร	4	4.0		10	10.0	
สถาปนิก	3	3.0		3	3.0	
ครู	6	6.0	9.0	5	5.0	12.0
ทหาร ตำรวจ	3	3.0		7	7.0	
นักประชาสัมพันธ์	2	2.0	14.0	-	-	15.0
นักโฆษณา	1	1.0		2	2.0	
นักข่าว	5	5.0		4	4.0	
นักเขียน	3	3.0		-	-	
ศิลปิน วาดรูป	2	2.0		7	7.0	
ดารา นักร้อง	1	1.0		2	2.0	
นักการทูต	8	8.0	16.0	4	4.0	7.0
ทนาย	6	6.0	2	2.0		
นักการเมือง	1	1.0	-	-		
มัคคุเทศก์	1	1.0	1	1.0		

อาชีพ	เด็กที่ส่งผลงาน			เด็กที่ไม่ได้ส่งผลงาน		
	จำนวน	ร้อยละ	กลุ่มอาชีพ	จำนวน	ร้อยละ	กลุ่มอาชีพ
แอร์โฮสเตส	7	7.0	20.0	2	2.0	17.0
นักธุรกิจ	6	6.0		8	8.0	
โปรแกรมเมอร์	4	4.0		3	3.0	
นักบัญชี	3	7.0		4	4.0	
ยังไม่แน่ใจ	4	4.0		2	2.0	
รวม	100	100.0		100	100.0	

เช่นเดียวกันเมื่อสัมภาษณ์เจาะลึก หมอ พยาบาล ยังคงเป็นอาชีพยอดนิยมที่เด็กส่วนใหญ่เลือก รองจากอาชีพนักเขียน นักข่าว ครู

เด็กคนหนึ่งให้สัมภาษณ์ว่า ตนเองมีความมุ่งมั่นจะเป็นนักเขียนอาชีพ โดยวางแผนการเรียนในอนาคตว่า จะสอบเข้าคณะมนุษยศาสตร์ เอกภาษาไทย เพื่อฝึกฝนและเพิ่มทักษะด้านการเขียนให้ชำนาญ เพื่อปูทางไปสู่อาชีพนักเขียนที่ตนเองใฝ่ฝัน นอกจากนี้ยังขอคำแนะนำจากอาจารย์ที่โรงเรียนเกี่ยวกับเทคนิคการเขียนตลอดเวลา รวมทั้งอาจารย์ได้แนะนำให้รู้จักนักเขียนมืออาชีพท่านหนึ่ง เพื่อขอความรู้และคำแนะนำด้านการเขียนด้วย

ในขณะที่ เด็กคนหนึ่งบอกว่า ชอบเขียน และส่งผลงานการเขียนของตนเองเข้าไปมีส่วนร่วมในหนังสือหรือนิตยสารเป็นประจำ ทั้งบทความแสดงความคิดเห็น เรื่องเล่าจากประสบการณ์ของตนเอง การ์ตูน และผลงานเหล่านี้ก็ว่าครั้งหนึ่งก็ได้รับคัดเลือกให้ลงตีพิมพ์ในหน้านิตยสารหรือหนังสือพิมพ์ที่มีคอลัมน์สำหรับเด็ก หลายเล่มเป็นนิตยสาร หนังสือพิมพ์ ซึ่งเป็นที่รู้จักและมีชื่อเสียง แต่เมื่อถามถึงอาชีพที่ใฝ่ฝันอยากเป็น กลับบอกว่า อยากเป็นนางพยาบาล เพราะอยากทำประโยชน์ให้สังคม โดยตั้งความหวังว่า เมื่อเรียนจบมหาวิทยาลัยจะกลับไปสวมเครื่องแบบสีขาว ดูแลคนไข้ในโรงพยาบาลที่อยู่ถิ่นกำเนิดของตนเอง ส่วนความถนัดหรือความสามารถทางการเขียนของตนเองเป็นงานอดิเรกที่ทำด้วยความสุข และขอเป็นนักเขียนมือสมัครเล่นไปก่อน

“ถึงแม้จะฝันว่าอยากเป็นพยาบาล แต่คิดว่าการได้เป็นนักเขียนก็ไม่เลวเหมือนกัน เพราะความฝันสูงสุดคือ อยากมีพ็อกเก็ตบุ๊คส์เป็นของตัวเอง”

ในขณะที่เด็กอีกคนหนึ่งบอกว่าตนเองเป็นคนชอบทำสิ่งที่ท้าทายความสามารถ การได้มีผลงานและได้ดีพิมพ์ในหน้านิตยสาร ก็ถือเป็นการท้าทายความสามารถอย่างหนึ่ง เช่นเดียวกับการเลือกอาชีพ หากมีโอกาสจะเลือกอาชีพที่ท้าทายความสามารถตนเอง เช่น นักเขียน ทนาย ตำรวจ วิศวกร โดยคิดว่าเป็นอาชีพที่อิสระ ได้ใช้ความคิด และเป็นตัวเองของตัวเอง

“อยากพัฒนาฝีมือการเขียน เพื่อจะนำไปสู่อาชีพในอนาคต ซึ่งหนูชอบอาชีพอิสระแล้ว ก็อะไรที่ท้าทาย เป็นนักเขียนก็ดี มีความเป็นตัวของตัวเองสูง ทนาย ตำรวจวิศวกร ก็ดูท้าทายดีหรือพวกทหาร ตำรวจมีแต่ผู้ชาย แต่เราเป็นผู้หญิง คิดว่าแปลกใหม่ ทำทายและ เป็นอิสระดี”

อย่างไรก็ตาม เด็กส่วนใหญ่เห็นว่า ทุกอาชีพเกี่ยวข้องกับการเขียน ไม่ว่าจะทำอาชีพอะไรจำเป็นต้องอาศัยการเขียน เช่น เด็กคนหนึ่งอยากเป็นนักวิทยาศาสตร์ บอกว่า

“นักวิทยาศาสตร์ก็อาศัยการเขียน เพราะเราต้องเขียนเพื่อให้รู้ว่าการทดลองของเราคืออะไร ทำอะไรที่ไหน ใช้อะไรบ้าง ต้องเขียนส่ง อย่างน้อยทำเรื่องอะไรก็ต้องเขียนบรรยายให้ได้”

หรือผู้ที่ต้องการเป็นสวมเสื้อกาวน์เป็นคุณหมอในอนาคตก็ไม่ปฏิเสธว่าความถนัดทางด้าน การเขียนเป็นประโยชน์ต่ออาชีพของตนเองเช่นกัน

“เพราะหมอดีต้องเขียนบันทึกต้องจดรายละเอียดของคนป่วยไปศึกษาเหมือนกัน”

บางคนบอกว่าตนเองอยากเป็นนักโปรแกรมเมอร์ ซึ่งก็ปฏิเสธไม่ได้ว่าก็ต้องข้องแวะกับการขีดเขียนเช่นกัน เนื่องจากต้องใช้ในการเขียน โปรแกรมคอมพิวเตอร์

นอกจากนี้ยังมีหลายคนที่ทำให้เหตุผลในการเลือกอาชีพกับทักษะด้านการเขียนไว้ต่าง ๆ กัน เช่น

“หนูอยากเป็นนักประชาสัมพันธ์ หนูคิดว่ากลอนก็สื่อสารได้ เพราะเราใช้กลอนเอาไว้ โน้มน้าวใจได้เหมือนนักประชาสัมพันธ์”

“อยากเป็นสถาปนิก นักออกแบบ ดีเจ สิ่งนี้มีลักษณะคล้าย ๆ กัน คือ เป็นการแสดงออกเหมือนกัน การเป็นดีเจ แสดงออกมาโดยการพูด บางที่เราพูด แล้วอัดเทป บันทึกได้ ส่วนการส่งผลงานเป็นการบันทึกโดยการเขียน แต่ได้ถ่ายทอดมาให้รับรู้ในวงกว้าง”

ดังนั้น กลุ่มตัวอย่างจึงเห็นว่า การมีส่วนร่วมในการสื่อสารผ่านสื่อสิ่งพิมพ์จะมีประโยชน์ต่อไปในอนาคต โดยเฉพาะกับอาชีพที่ตนเองเลือก

พฤติกรรมกรรมการส่งผลงานเข้ามามีส่วนร่วมในการสื่อสารผ่านสื่อสิ่งพิมพ์

1. พฤติกรรมการส่งผลงาน

กลุ่มตัวอย่างจำแนกตามลักษณะการส่งผลงาน จำนวนเด็กที่เคยส่งผลงานและเด็กที่ไม่เคยส่งผลงาน มีจำนวนเท่ากันคือ 100 คน (ดูตารางที่ 7)

ตารางที่ 7 แสดงจำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามพฤติกรรมกรรมการส่งผลงาน

พฤติกรรมกรรมการส่งผลงาน	จำนวน	ร้อยละ
เคยส่งผลงาน	100	50.0
ไม่เคยส่งผลงาน	100	50.0
รวม	200	100.0

2. เหตุผลในการส่งผลงาน

ความต้องการความภาคภูมิใจ คือคำตอบที่ผู้ส่งผลงานส่วนใหญ่เลือก โดยมีค่าเฉลี่ยสูงสุดอยู่ที่ 4.3 รองลงมา คือ ใช้เวลาว่างให้เป็นประโยชน์ ตามด้วยต้องการทำทนายความสามารถ ซึ่งมีค่าเฉลี่ยใกล้เคียงกัน โดยอยู่ที่ 4.08 และ 4.07 ตามลำดับ ส่วนเหตุผลของเด็กที่อยากบอกปัญหาตัวเอง มีค่าเฉลี่ยน้อยที่สุด คือ 2.92 รองลงมา คือ ต้องการมีชื่อเสียง ความสำเร็จ มีค่าเฉลี่ยอยู่ที่ 3.15 ตามด้วยต้องการรางวัล มีค่าเฉลี่ยอยู่ที่ 3.23 (ดูจากตารางที่ 8)

ตารางที่ 8 แสดงค่าเฉลี่ยของกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามเหตุผลในการส่งผลงาน

เหตุผลที่ส่งผลงาน	ค่าเฉลี่ย	อันดับ
อยากเขียน ชอบเขียน	4.0	*4
อยากเล่าประสบการณ์	3.64	9
อยากแสดงความคิดเห็น/ความรู้สึก	3.84	8
อยากให้ข้อคิด/คำแนะนำ/สิ่งที่เป็นประโยชน์	3.85	7
อยากแบ่งปันเรื่องให้เพื่อน ๆ อ่าน	3.86	6
อยากบอกปัญหาตัวเอง	2.92	*16
อยากสะท้อนปัญหาสังคม	3.39	12
ต้องการรางวัล	3.23	*14
ต้องการชื่อเสียง ความสำเร็จ	3.15	*15
ต้องการมีชื่อปรากฏในหนังสือ	3.32	13
ต้องการความภาคภูมิใจ	4.3	*1
ต้องการท้าทายความสามารถ	4.07	*3
ต้องการความสนุกสนาน เพลิดเพลิน	3.93	5
ใช้เวลาว่างให้เป็นประโยชน์	4.08	*2
ชอบแข่งขัน ชอบประกวด	3.49	11
หัวข้อน่าสนใจ/ไม่ยาก	3.57	10

หมายเหตุ *อันดับ 1 2 3 คือเหตุผลของการส่งผลงานที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุด เรียงตามลำดับ

*อันดับ 16 15 14 คือเหตุผลของการส่งผลงานที่มีค่าเฉลี่ยต่ำสุด เรียงตามลำดับ

แต่จากการสัมภาษณ์ พบว่า เด็กส่วนใหญ่ให้เหตุผลที่ส่งผลงานเข้ามาในสื่อสิ่งพิมพ์ว่า เพราะเป็นคนชอบเขียนหนังสืออยู่แล้ว โดยเด็กบางคนเขียนบันทึกประจำวัน หรือไดอารี่ทุกวัน มีเรื่องราว ความคิดและประสบการณ์มากมาย บางคนได้พบ เห็นเรื่องตื่นเต้น บางคนมีข้อมูลจากเรื่องราวรอบตัวในครอบครัว โรงเรียน หรือในชุมชนที่ตนเองอาศัยอยู่ และเห็นว่าเป็นเรื่องน่าสนใจ และมีประโยชน์ จึงอยากถ่ายทอดเรื่องราวต่าง ๆ ออกมาด้วยรูปแบบการสื่อสารผ่านสื่อสิ่งพิมพ์ และคิดว่า จะทำให้เพื่อน

ๆ หรือสังคมได้รับรู้ความ คิดของตนเอง ในขณะที่เดียวกันก็ได้แลกเปลี่ยนความคิดเห็นและประสบการณ์ กับเพื่อนๆ ด้วย โดยเด็กกลุ่มนี้กล่าวว่า

“แรงจูงใจมาจากความอยาก เป็นความรู้สึกตอนนั้นที่อยากเขียน แต่ไม่ใช่ทุกเรื่อง ที่อยากเขียน แต่เพราะในวันหนึ่ง ๆ เราเจอเรื่องอะไรที่ไม่เข้าใจกัน จึงมีบางเรื่อง ที่ประทับใจและเกิดความรู้สึกอยากเขียน อยากแสดงความคิดเห็น ความรู้สึก อยากแบ่งปันเรื่องให้เพื่อน ๆ รับรู้ เป็นไปตามความรู้สึกในขณะนั้น”

“อยากแบ่งปันประสบการณ์ให้เพื่อน ได้รู้บ้าง บางช่วงมีประสบการณ์อยากจะบอก อยากจะเล่าให้เพื่อนฟัง เพื่อจะเป็นประโยชน์กับเพื่อน ๆ บ้าง”

“อยากให้เพื่อนอ่าน อยากให้เพื่อนรู้ในสิ่งที่เรารู้ แล้วเป็นคนชอบเขียน ก็เลยอยาก พัฒนาฝีมือการเขียน ไปด้วย เพื่อจะนำไปสู่อาชีพนักเขียนในอนาคต”

“หนูเป็นคนชอบแต่งกลอน เขียนกลอน รู้สึกว่าเป็นสิ่งที่กินใจ และมีสัมผัสคล้องจอง น่าฟัง จึงอยากอธิบาย อยากบรรยาย ความรู้สึกออกมาเป็นกลอนที่หนูชอบ”

“หนูจะเขียนบันทึกทุกวัน ชอบเขียนมากกว่าที่จะเล่า เพราะบรรยายอะไรได้ละเอียด คนรับรู้ความรู้สึกเราได้มากกว่า”

อย่างไรก็ตาม แม้เด็กส่วนใหญ่จะตอบว่า ชอบเขียน อยากเขียน เป็นลำดับแรก ๆ แต่เมื่อสัมภาษณ์ต่อไป พบว่า ความอยากเขียน ชอบเขียน นอกจากเป็นการแสดงออกในสิ่งที่ตนเองถนัดและเป็นความชอบส่วนตัวแล้ว เด็กทุกคนต้องการความภาคภูมิใจ เมื่อผลงานได้รับการคัดเลือกลงตีพิมพ์ในหนังสือหรือนิตยสารก็เท่ากับว่าตนเองสามารถผลิตผลงานที่ทำให้ผู้อื่นยอมรับได้ จึงได้รับทั้งความภาคภูมิใจในตนเอง และเสียงชื่นชมยินดีจากคนรอบข้าง โดยเฉพาะคนใกล้ชิด

“ต้องการการยอมรับ เพราะหนูอยากเป็นนักเขียน คิดว่าต้องมีคนยอมรับผลงานเราก่อน ถึงจะกล้าเขียนหนังสือเป็นอาชีพได้ ความรู้สึกเมื่อมีคนได้อ่านงานของเรา เราก็มองใจ เป็นความสำเร็จ เหมือนนักเขียนทุกคนที่ดีใจ เมื่อมีคนมาอ่านงานของเขาส่วนหนูก็ไม่ได้แอบภูมิใจคนเดียว มี

โวยวาย บอกคนใกล้ตัว ได้ลง ๆ แล้ว ขึ้นอยู่กับว่า ตอนนั้นอยู่กับใคร ถ้าอยู่กับแม่ ก็บอกแม่ อยู่กับเพื่อนก็บอกเพื่อน”

“ถ้าผลงาน ได้ลงแสดงว่าทุกคนยอมรับ ทำให้อยากเขียนต่อ เพราะเป็นกำลังใจให้เรา ส่วนใหญ่พอได้ลงผลงานก็ให้แม่ เพื่อน หรือครูดู แล้วเก็บใส่แฟ้มผลงาน”

“การส่งผลงาน ได้พิสูจน์ว่า เรามีฝีมือแค่ไหน เราทำไปคนอื่นจะเห็นฝีมือเรามากกว่า มีการพัฒนาขึ้น ถ้าเราได้ลงแสดงว่าความรู้ ความสามารถของเราพัฒนาขึ้นแล้วรางวัลไม่สำคัญเท่าไร แต่ถ้าเราได้ลง เราภูมิใจ พ่อแม่ก็ภูมิใจ”

“สำหรับหนูความภาคภูมิใจถือเป็นความสำเร็จที่ตนเองสามารถทำได้ค่ะ”

“ได้มีผลงานลง ก็ดีใจ อย่างน้อยเราเขียนไปก็เข้าตากรรมการ”

“การมีผลงานในหนังสือ หรือนิตยสาร มิได้เป็นเพียงแค่ความภาคภูมิใจ แต่เป็นเหมือนอนุสาวรีย์ของความสำเร็จ”

“ส่งไปแล้วมีชื่อของเราก็ดีใจ ลองเอาไปให้เพื่อนดู บอกให้เพื่อนให้ส่งบ้าง ส่วนชื่อเสียงความสำเร็จก็มีบ้างที่อยากได้ เพราะเวลาได้รางวัล โรงเรียนก็ประกาศให้หนูไปรับรางวัลกับผู้อำนวยการ”

“แค่ได้ทำก็ภูมิใจแล้ว แม้ว่าอาจจะไม่ได้ลงตีพิมพ์ เพราะความภาคภูมิใจมาจากที่เราได้เขียนผลงาน”

“เวลาผลงานของหนูได้ลง ก็เอาไปพื้กับยายดู เพราะพื้ก็มีลงบทความเหมือนกัน ส่งไปที่สตูดิโอทีวีคลี ผลัดกันอ่าน ผลัดกันดู ตอนที่ได้ลงหนังสือวันเด็ก ครูก็ประกาศหน้าเสาธง ให้เพื่อน ๆ ฝึกเขียนแบบหนูบ้าง ก็รู้สึกภาคภูมิใจ ทำให้คนอื่นเห็นคุณค่าการเขียนแบบหนู”

ในขณะที่บางคนมองว่า การส่งผลงานแล้วได้รับการตีพิมพ์ ถือเป็นทำทนายความสามารถของตนเอง เพราะไม่ใช่เรื่องง่ายนักที่ใครจะผลิตผลงานแล้วมีโอกาสไปอวดโฉมในหนังสือหรือนิตยสารได้ โดยเฉพาะหนังสือหรือนิตยสารที่มีชื่อเสียง

“รู้สึกว้า ทำทนายความสามารถดี บางเรื่องที่เขียนก็เป็นความฝันของเรา เช่นเคยเขียนเรียงความเรื่องโรงเรียนในฝันของฉันส่งประกวด แต่ตอนนั้นเราไม่มีโรงเรียนอยู่ ก็เป็นแรงผลักดันให้เราเขียนออกมา อยากรู้ว่าตัวเองมีความสามารถไหม พอได้รางวัล เรารู้สึกว่า เราก็มีความสามารถเหมือนกัน”

หลายคนเลือกกิจกรรมการเขียนแล้วส่งผลงานเข้าไปมีส่วนร่วมบรรจุอยู่ในชีวิตด้วยหัวข้อของการใช้เวลาว่างให้เป็นประโยชน์ โดยใช้เวลาหลังเลิกเรียนฝึกฝนวิทยุศาสตร์ทางการเขียน เพื่อเตรียมพร้อมจะส่งผลงานต่อไป

“เวลาที่นำมาเขียนผลงาน เวลาที่เหลือจากเรียนพิเศษ ใช้เวลาเขียนครึ่งชั่วโมง ส่วนใหญ่เป็นเรื่องไม่ไร้สาระ มีประโยชน์เป็นเรื่องใกล้ตัว”

“จะทำช่วงว่าง หลังเลิกเรียน มาจากประสบการณ์ในชีวิตประจำวัน ข่าวสารที่เจอใหม่ๆ จะนำมาเขียนเรียบเรียงไว้”

ในแง่ต้องการรางวัล เด็กส่วนใหญ่เห็นว่า รางวัลเป็นผลพลอยได้มากกว่าจะเป็นแรงจูงใจให้ส่งผลงานอย่างแท้จริง

“อยู่ว่าง ๆ ปกติก็ชอบเขียน โน่นนี่อยู่แล้ว เคยคุยกับเพื่อนก็บอกว่า ทำไมไม่ลองเขียนดู ก็ลองเขียนดู อ่านดู แล้วเห็นว่า น่าจะใช้ได้ ก็ส่งไป คิดน่าจะดี ถ้าได้ก็ดี ถ้าไม่ได้ ก็ไม่เป็นไร สนุก ๆ มากกว่า จริง ๆ ก็อยากเขียน ถ้าได้ลงก็อยากให้เพื่อน ๆ อ่าน ไม่ได้อยากได้รางวัลอะไร แต่ได้ลงเราก็ภูมิใจ พอได้ลง ก็บอกเพื่อน ๆ ในกลุ่ม ต่อมาก็รู้กันทั้ง โรงเรียน เพราะหนังสือส่งไปที่โรงเรียน ก็ภูมิใจ เพราะปกติก็ทำกิจกรรมให้โรงเรียนอยู่แล้ว อาจารย์ก็ชมว่า ทำได้ดี ไปได้พูดหน้าเสาธงด้วย เหมือนกับเป็นแรงจูงใจให้คนอื่น ก็ออกไปชักชวนว่าเราเขียนอะไรไปบ้าง สิ่งที่ได้กลับมาคือความภาคภูมิใจ อยากรู้อย่างไร มีส่วนร่วมโดยไม่ต้องสนใจว่า จะได้รางวัลอะไร”

“รางวัล ความสำเร็จ ชื่อเสียง ผมไม่ได้หวังเท่าไร แต่ทำเพราะเป็นสิ่งที่เราชอบ ทำแล้วมีความสุข ชื่อเสียงไม่ใช่จุดประสงค์หลัก”

“อยากเขียน เพราะตอนเล็ก ๆ อยากได้รางวัลมาก ส่วนใหญ่เป็นสมุด ปากกา แต่แม่ก็สอนว่า รางวัลไม่สำคัญ เพราะเวลาเราเขียน เราก็ได้รางวัลจากตัวเราแล้ว เราจะเอาจากเขาอีกทำไม”

“ตอนส่งไม่ได้นึกถึงรางวัลเลย แค่อยากมีส่วนร่วม”

“รางวัลถ้าได้ก็ดี ถ้าไม่ได้ ก็ได้รางวัลชีวิตได้ประสบการณ์ ยิ่งได้ลงมาก ก็ยังเป็นแรงบันดาลใจให้เขียน”

“ชื่อเสียงความสำเร็จ ไม่ค่อยสำคัญ เพราะบางทีก็ชื่อนามแฝง”

“ความสำเร็จก็ต้องการเหมือนกัน แต่ไม่มาก แต่อยากรู้ความสามารถของตนเอง ถ้าได้ลง ก็แสดงว่าเราทำได้เหมือนเพื่อน”

“รางวัลถ้าได้ก็ดี ถ้าไม่ได้ ก็ได้รางวัลชีวิตได้ประสบการณ์ ยิ่งได้ลงมาก ก็ยังเป็นแรงบันดาลใจให้เขียน”

3. จำนวนผลงานที่ส่ง

ผลการวิจัยพบว่า จำนวนผลงานที่กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ส่งมีไม่มากนัก คือประมาณ 1-3 ผลงาน เท่านั้น ซึ่งมีจำนวนคน คิดเป็นร้อยละ 56 (ดูจากตารางที่ 9) ซึ่งสอดคล้องกับผลวิจัยเชิงคุณภาพที่เด็กส่วนใหญ่บอกว่า ส่งผลงานไปเพียง 1-3 ผลงานเท่านั้น หากได้ลงตีพิมพ์ก็จะมีกำลังใจส่งต่อไป ตารางที่ 9 แสดงจำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามจำนวนผลงานที่เคยส่ง

จำนวนผลงานที่ส่ง	รวม	
	จำนวน	ร้อยละ
ไม่ระบุ	1	1.0
1	23	23.0
2	21	21.0

จำนวนผลงานที่ส่ง	รวม	จำนวนผลงานที่ส่ง
3	21	21.0
4	8	8.0
5	6	6.0
7	1	1.0
8	2	2.0
10	7	7.0
12	2	2.0
14	1	1.0
15	2	2.0
20	2	2.0
25	1	1.0
30	1	1.0
80	1	1.0

4. จำนวนผลงานที่ได้รับคัดเลือกลงตีพิมพ์

ผลงานที่กลุ่มตัวอย่างส่งไปแล้ว พบว่า ส่วนใหญ่ผลงานไม่ได้คัดเลือกลงตีพิมพ์ โดยมีถึงร้อยละ 34 รองลงมา คือผู้ส่งผลงานแล้วได้รับคัดเลือกลงตีพิมพ์ เพียง 1 ผลงาน และ 2 ผลงาน เท่านั้น ตามลำดับ (ดูจากตารางที่ 10)

ตารางที่ 10 แสดงจำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามจำนวนผลงานที่ได้ลง

จำนวนผลงานที่ได้ลง	รวม	
	จำนวน	ร้อยละ
0	34	34.0
1	31	31.0
2	13	13.0
3	8	8.0
4	3	3.0

จำนวนผลงานที่ได้ลง	รวม	
	จำนวน	ร้อยละ
5	3	3.0
7	1	1.0
8	1	1.0
10	2	2.0
12	1	1.0
14	1	1.0
25	1	1.0
40	1	1.0
รวม	100	100.0

5. ความคาดหวังในการส่งผลงาน

กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่มีความคาดหวังว่าอาจจะได้ลงบ้าง โดยมีร้อยละ 58.6 รองลงมา ไม่คาดหวังเลย ร้อยละ 36.4 และคาดหวังว่าจะได้ลงทุกครั้ง ร้อยละ 5.1 (ดูจากตารางที่ 11)

ตารางที่ 11 แสดงจำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามความคาดหวัง

ความคาดหวัง	จำนวน	ร้อยละ
จะได้ลงทุกครั้ง	5	5.0
อาจจะได้ลงบ้าง	58	58.0
ไม่คาดหวัง	36	36.0
ไม่ระบุ	1	1.0
รวม	100	100.0

ผู้ให้สัมภาษณ์ส่วนใหญ่ให้ข้อมูลที่สอดคล้องกับผลวิจัยเชิงปริมาณ โดยคิดว่าผลงานของตนเองน่าจะเข้าตากรรมการบ้าง ในขณะที่อีกกลุ่มหนึ่งซึ่งไม่ได้ตั้งความหวังไม่มากนักบอกว่า ถ้าไม่ได้อะไรก็ไม่ใช่ไร

“ถ้าไม่ได้ลงก็คือว่าเราได้รางวัลชีวิตเป็นประสบการณ์”

“หลายครั้งที่ส่งไปแล้วไม่ได้ลง นานกว่า 1-2 ปี แต่แม่ก็บอกว่าไม่เป็นไร รางวัลไม่สำคัญ เวลาเขียน เราได้รางวัลจากตัวเองแล้ว และยังให้กำลังใจให้ฝึกการเขียนไปเรื่อย ๆ”

“มีความสุขใจอะที่ได้ส่ง ถึงแม้ว่าผลงานจะไม่ได้รับพิจารณา แต่นั่นไม่ใช่สิ่งสำคัญ สิ่งสำคัญคือเราพอใจกับผลงานของเราไม่น้อยเพียงใด”

6.บุคคลที่สนับสนุน ส่งเสริมให้ส่งผลงาน

ผลการวิจัยพบว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนมากตอบว่า ตัวเอง คือ อันดับแรก ที่มีส่วนผลักดันให้ส่งผลงาน รองลงมาคือ พ่อแม่ เพื่อน ครู ตามลำดับ (ดูจากตารางที่ 12)

ตารางที่ 12 แสดงอันดับของบุคคลที่สนับสนุนส่งเสริมให้ส่งผลงาน

บุคคลที่สนับสนุน ส่งเสริมให้ส่งผลงาน	อันดับ 1 (จำนวน)	อันดับ 2 (จำนวน)	อันดับ 3 (จำนวน)
พ่อแม่	22	27	22
ครู	17	20	21
ตัวเอง	54	23	12
เพื่อน	5	23	35
อื่น ๆ	2	7	10

จากการสัมภาษณ์ผู้ส่งผลงานส่วนใหญ่ บอกว่า มาจากการเริ่มส่งผลงานของตนเองจากความอยากเขียน ชอบเขียน อยากเล่า อยากแบ่งปันประสบการณ์ ส่วนบุคคลอื่น ๆ เช่น พ่อแม่ ครู เพื่อน จะเป็นผู้ให้คำแนะนำติชม ทั้งนี้การเรียงลำดับความสำคัญขึ้นอยู่กับประสบการณ์ของแต่ละคน เช่นเด็กคนหนึ่งเล่าให้ฟังว่า จุดเริ่มต้นที่ทำให้อยากมีส่วนร่วม มาจากตนเองที่มีเรื่องราวอยากถ่ายทอดทั้งประสบการณ์ตรงและประสบการณ์อ้อมที่ได้รับจากการแสวงหาความรู้จากโลกวรรณกรรม

“เป็นคนชอบเล่าประสบการณ์ และอ่านหนังสือเยอะด้วย ทำให้เรารู้วิธีการเขียน อย่างอ่านแฮร์รี่ พอตเตอร์มีวิธีการเขียนที่น่าติดตาม เราอ่านเราก็อินตนาการไปด้วย พอเรามาเขียนของเราก็ใช้เป็นแนวทางของเรา เราจะได้ไม่หลงทาง”

ไม่ต่างกับอีกหลายคนที่บอกว่า ผู้สนับสนุนการส่งผลงานอย่างเป็นทางการ ก็คือ ตนเอง นั่นเอง

“คนที่สนับสนุนส่งเสริมคือ ตัวเอง เพราะที่อยากเขียน เป็นความรู้สึกจากตนเองล้วน ๆ เพื่อนเป็นอันดับที่ 2 เพราะเราใช้ชีวิตอยู่กับเพื่อนมาก ทำให้มีเรื่องที่น่ามาคิดและเขียน ส่วนครูสอนหนังสือ อย่างน้อยครูสอนภาษาไทยก็มีผลให้เราเริ่มรู้จักคำเยอะขึ้น แต่พ่อแม่ก็เป็นคนอ่านอย่างเดียว”

ในขณะที่อีกหลายคนบอกว่า

“คนที่สนับสนุนคือตัวเอง เพราะที่ชอบเขียนและเขียนได้มาก มาจากเพื่อนที่พูดว่า เธออย่าส่งไปเลย อย่างเธอส่งไปก็ไม่ได้ ตรงนี้เป็นแรงมาจะทำให้หนูทำให้ได้ค่ะ เหมือนเป็นยาวิเศษที่ทำให้หนูต้องทำได้”

“อิทธิพลมาจากตนเองชอบเขียน เพราะชอบภาษาไทยค่ะ อยากใช้ ลองฝึกใช้สำนวนของตัวเองที่ชอบที่สุดคือ อาจารย์สั่งงาน แล้วเขียนไป อาจารย์ก็จะบอกว่า เออเขียนดีนะ ลองส่งไปคอลัมน์ หรือหนังสือพิมพ์สำหรับเด็กๆ ไหม”

“การส่งผลงานเข้าประกวดส่วนมากจะไม่ปรึกษาใครถ้าไม่จำเป็น แต่ถ้าต้องการความช่วยเหลือก็จะปรึกษาคู่แม่เป็นส่วนใหญ่ค่ะ แต่ตัวเราเองนี่แหละที่เป็นแรงผลักดันที่จะทำสิ่งต่าง ๆ ได้ดีที่สุด บุคคลต่าง ๆ ที่อยู่รอบตัวคือกำลังใจค่ะ”

ตรงข้ามกับผู้ให้สัมภาษณ์คนหนึ่งซึ่งอายุเพียง 11 ปีเท่านั้น บอกว่า แม่คือคนสำคัญอันดับ 1 ที่สนับสนุนส่งเสริมให้เขียนและส่งผลงาน เพราะเห็นว่า จะเป็นประโยชน์กับลูกต่อไปในอนาคต

“แม่จะเป็นคนสนับสนุนให้เขียน เพราะข้อสอบส่วนใหญ่เป็นข้อสอบเขียน จึงอยากฝึกให้หนูเขียนเก่ง ๆ ส่วนใหญ่แม่จะอ่านหนังสือพิมพ์ข่าวสด มติชน หน้าเยาวชนแล้วตัดภาพข่าวมาให้เขียนส่ง บางทีมีหัวข้อมาก็ให้หนูส่งไป”

7. ความถี่ในการส่งผลงาน

สำหรับความถี่ในการส่งผลงาน ผู้ที่ส่งผลงานเป็นประจำสม่ำเสมอ มีเพียงร้อยละ 7 เท่านั้น เนื่องจากกลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ตอบว่า แล้วยแต่โอกาส เช่นเมื่อมีเวลาหรือมีหัวข้อน่าสนใจก็จะส่ง มีถึงร้อยละ 48 รองลงมาคือ ส่งเป็นครั้งคราว คือ อาจจะส่งบ้าง ไม่ส่งบ้าง ไม่แน่นอน ร้อยละ 23 และนาน ๆ ครั้ง ตามลำดับ (ดูจากตารางที่ 13)

ตารางที่ 13 แสดงจำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามความถี่ในการส่งผลงาน

ความถี่ในการส่งผลงาน	จำนวน	ร้อยละ
นาน ๆ ครั้ง	21	21.0
เป็นประจำสม่ำเสมอ	7	7.0
เป็นครั้งคราว (ส่งบ้างไม่ส่งบ้าง)	23	23.0
แล้วยแต่โอกาส	48	48.0
ไม่ระบุ	1	1.0
รวม	100	100.0

ผลการสัมภาษณ์ เด็กส่วนใหญ่เมื่อมีโอกาสจะส่งผลงานเข้าไปมีส่วนร่วม เช่น มีหัวข้อที่ตนเองสนใจ และอยากส่ง หรือครูอาจารย์ชักชวนให้ส่งผลงาน เป็นต้น ส่วนผู้ที่ส่งเป็นครั้งคราวจะขึ้นอยู่กับเงื่อนไขเรื่องเวลาเป็นสิ่งสำคัญ หากมีเวลาก็จะส่ง ไม่มีเวลาก็ไม่ส่ง สำหรับผู้ที่ส่งเป็นประจำสม่ำเสมอ เนื่องจากตนเองเขียนเรื่องเป็นประจำอยู่แล้ว จึงไม่มีโอกาสส่งได้บ่อยตามที่ตนเองต้องการ

9. สถานการณ์การส่งผลงานปัจจุบัน

พบว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ถึงร้อยละ 60 ไม่ได้ส่งผลงานแล้ว ส่วนอีกร้อยละ 40 ยังส่งผลงานอยู่ ด้วยเหตุผลต่าง ๆ กัน (ดูจากตารางที่ 14)

ตารางที่ 14 แสดงจำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามสถานการณ์ส่งผลงานในปัจจุบัน

สถานการณ์ส่งผลงานในปัจจุบัน	จำนวน	ร้อยละ
ยังส่งอยู่	40	40.0
ไม่ได้ส่งแล้ว	60	60.0
รวม	100	100.0

10. เหตุผลที่ยังส่งผลงานอยู่

กลุ่มตัวอย่างที่ยังส่งผลงานอยู่ ส่วนใหญ่ให้เหตุผลที่ยังส่งผลงานอยู่ว่า อยากแลกเปลี่ยนประสบการณ์ ร้อยละ 20 รองลงมา คืออยากหาประสบการณ์ และใช้เวลาว่างให้เป็นประโยชน์ ร้อยละ 15 ส่วนผู้ที่ให้คำตอบว่า อยากได้ความภาคภูมิใจ มีเพียงร้อยละ 2.5 เท่านั้น (ดูจากตารางที่ 15) ผลวิจัยดังกล่าว ต่างจากเหตุผลที่ผู้ส่งผลงานกล่าวถึงเป็นอันดับแรก เมื่อถามถึงเหตุผลที่ส่งผลงาน เนื่องจากคำตอบส่วนใหญ่คือ ต้องการความภาคภูมิใจ ทั้งนี้ อาจมาจากเงื่อนไขที่ต่างกัน ความภาคภูมิใจอาจจะไม่ใช่เหตุผลหลักของการส่งผลงานเป็นครั้งที่ 2 หรือครั้งที่ 3 ก็ได้

ตารางที่ 15 แสดงจำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามเหตุผลที่ยังส่งผลงานในปัจจุบัน

เหตุผลที่ยังส่งอยู่	จำนวน	ร้อยละ
อยากแลกเปลี่ยนประสบการณ์	8	20.0
อยากหาประสบการณ์	6	15.0
ใช้เวลาว่างให้เป็นประโยชน์	6	15.0
สนใจ	5	12.5
อยากได้รางวัล	3	7.5
ครูส่งให้	2	5.0
สนุก	2	5.0
อยากได้ความภูมิใจ	1	2.5
อยากส่ง	1	2.5
อยากมีชื่อเสียง	1	2.5
ไม่ระบุ	5	12.5
รวม	40	100.0

11. เหตุผลที่ไม่ได้ส่งผลงานแล้ว

กลุ่มตัวอย่างที่ไม่ได้ส่งผลงานแล้ว ส่วนใหญ่ให้เหตุผลที่ไม่ได้ส่งผลงานต่อไปว่า ไม่มีเวลา ร้อยละ 60 รองลงมา คือ ไม่สนใจ มีร้อยละ 11.6 (ดูจากตารางที่ 16)

ตารางที่ 16 แสดงจำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามเหตุผลที่ไม่ได้ส่งผลงานแล้ว

เหตุผลที่ไม่ได้ส่งผลงานแล้ว	จำนวน	ร้อยละ
ไม่มีเวลา	35	58.3
ไม่สนใจ	7	11.6
ไม่ยอมส่ง	5	8.3
ไม่มีโอกาสส่ง	4	6.6
ย้ายโรงเรียน จบการศึกษา	4	6.6
กลัวไม่ได้รับคัดเลือก	2	3.3
ไม่ระบุ	3	5.0
รวม	60	100.0

12. ประเภทผลงานที่ส่ง

เด็กส่วนใหญ่ชอบส่งกลอน/กวี/คำคม และเรื่องเล่าจากประสบการณ์ โดยมีร้อยละ 43 รองลงมา คือ บทความแสดงความคิดเห็น ร้อยละ 39 และเล่นเกม/ตอบปัญหา ร้อยละ 37 ผลงานที่กลุ่มตัวอย่างส่งน้อยที่สุดคือ ข่าว/รายงานเหตุการณ์ และการ์ตูน โดยมีจำนวนเท่ากัน ร้อยละ 14 (ดูตารางที่ 17) ตารางที่ 17 แสดงจำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามประเภทผลงานที่ส่ง

ประเภทผลงานที่ส่ง	จำนวน	ร้อยละ	อันดับ
กลอน/กวี/คำคม	43	43.0	1
เรื่องเล่าจากประสบการณ์	43	43.0	1
บทความแสดงความคิดเห็น	39	39.0	2
เล่นเกม ตอบปัญหา	37	37.0	3
เรื่องแต่ง นิยาย เรื่องสั้น	29	29.0	4
ภาพวาดระบายสี	25	25.0	5
ถามปัญหาที่อยากรู้	19	19.0	6

ประเภทผลงานที่ส่ง	จำนวน	ร้อยละ	อันดับ
ข่าว รายงานเหตุการณ์	14	14.0	7
การ์ตูน	14	14.0	7

หมายเหตุ ให้กลุ่มตัวอย่างเลือกตอบได้มากกว่า 1 ข้อ โดยคิดจากจำนวนร้อยละจากกลุ่มตัวอย่างที่เป็นผู้ส่งผลงาน 100 คน .

13. เหตุผลที่ส่งผลงานประเภทต่าง ๆ

ผลวิจัยพบว่า ผลงานประเภทเรื่องแต่ง นวนิยาย เรื่องสั้น ภาพวาดระบายสี ถ้ามปัญหาที่อยากรู้ เล่นเกม ตอบปัญหานั้น กลุ่มที่ส่งผลงานประเภทนี้ ให้เหตุผลที่ส่งว่า อยากทำในสิ่งที่ชอบ ต้องการความสนุกสนาน เพลิดเพลิน เป็นการใช้เวลาว่างให้เป็นประโยชน์ นั้นแสดงว่าผู้ที่ส่งผลงานประเภทนี้ มีจุดประสงค์ที่ต้องการสนองความต้องการของตนเองเป็นหลัก ส่วนผู้ที่ส่งการ์ตูนมีเหตุผลต่างไปเล็กน้อย คือ อยากแสดงความคิดเห็น

อย่างไรก็ตาม ปรากฏว่า ผู้ที่นิยมส่งผลงานประเภทกลอน บทกวี มีจุดประสงค์หลัก 2 ประการ คือ ทั้งสนองความต้องการของตนเอง คือ ทำในสิ่งที่ชอบแล้ว ยังอยู่ในกลุ่มที่ต้องการสื่อสารกับผู้อื่น ด้วยเช่นกัน โดยใช้กลอนเป็นสื่อในการแสดงความคิดเห็น (ดูจากตารางที่ 18)

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตารางที่ 18 แสดงจำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่างจำนวนตามเหตุผลที่ส่งผลงานประเภทต่าง ๆ

เหตุผลที่ส่งผลงาน	ผลงานที่เคยส่ง													
	บทความ N %	เรื่องเล่า N %	เรื่องแต่ง N %	กลอน N %	ข่าว N %	การ์ตูน N %	ภาพระบายสี N %	ถามปัญหา N %	เล่นเกม N %					
อยากทำสิ่งที่ชอบ	27 69.2	29 67.1	21 72.4	28 65.1	13 92.9	7 58.3	18 72.0	13 68.4	25 67.6					
อยากเล่าประสบการณ์	22 56.4	31 72.1	10 34.5	15 34.9	10 71.4	4 33.3	5 20.0	12 63.2	14 37.8					
แสดงความคิดเห็น	30 76.9	30 69.8	13 44.8	27 62.8	12 85.7	9 75.0	11 44.0	16 84.2	21 56.8					
แบ่งปันเรื่องให้เพื่อน	19 48.7	20 46.5	14 48.3	21 48.8	11 78.6	8 66.7	11 44.0	13 68.4	15 40.5					
ต้องการชื่อเสียงความสำเร้ง	9 23.1	13 30.2	5 17.2	9 20.9	8 57.1	4 33.3	6 24.0	6 31.6	8 21.6					
ต้องการรางวัล	11 28.2	13 30.2	9 31.0	14 32.6	7 50.0	7 58.3	12 48.0	10 52.6	14 37.8					
อยากมีชื่อเสียง	11 28.2	13 30.2	8 27.6	17 39.5	6 42.9	7 58.3	9 36.0	10 52.6	15 40.5					
สนุกสนาน เพลิดเพลิน	18 46.2	23 53.5	16 55.2	25 58.1	10 71.4	11 91.7	19 76.0	14 73.7	23 62.2					
บอกปัญหาต่าง ๆ	14 35.9	15 34.9	8 27.6	10 23.3	7 50.0	5 41.7	7 28.0	8 42.1	9 24.3					
ใช้เวลาว่างให้เป็นประโยชน์	26 66.7	29 67.4	20 69.0	29 67.4	11 78.6	11 91.7	17 68.0	15 78.9	27 73.0					

หมายเหตุ ให้นักผู้ตัวอย่างเลือกตอบได้มากกว่า 1 ข้อ โดยคิดจากจำนวนร้อยละจากกลุ่มตัวอย่างที่เป็นผู้ส่งผลงาน 100 คน

เช่นเดียวกับผลการสัมภาษณ์ พบว่า เด็กส่วนใหญ่ส่งผลงาน เพราะอยากสื่อสารให้ผู้อื่นรับรู้ ความคิด และประสบการณ์ของตนเอง โดยมักหยิบเอาเรื่องของตนเอง เรื่องใกล้ตัวมาเขียน โดยแต่ละคนให้เหตุผลที่ส่งผลงานประเภทต่าง ๆ ดังนี้

“เวลาเขียนการ์ตูน คือเราอยากบอกว่า เรามองสังคมตอนนี้อย่างไร แล้วอยาก让别人มองเปลี่ยนมุมมองบ้าง เป็นการแสดงความคิดเห็นอย่างหนึ่ง ส่วนกลอนก็อยากเอามาเล่นให้สวย ๆ เพราะกลอนคือการทำคำให้สละสลวย เป็นเรื่องอะไรก็ได้ ดูว่าเราให้มันสวยได้ขนาดไหน เหมือนเอากาษามาเรียงเล่น”

ส่วนเหตุผลของผู้ส่งผลงานประเภทบทความแสดงความคิดเห็น เรื่องเล่าจากประสบการณ์ ซึ่งให้เห็นว่า ต้องการสื่อสารกับผู้อื่นเป็นสำคัญ

“เวลาที่เขียนบทความแสดงความคิดเห็น อยากให้คนอื่นอ่านด้วย ไม่ว่าจะเป็นเรื่องเกี่ยวกับตัวเรา สังคมรอบข้าง จะเน้นเนื้อหาสาระที่เป็นประโยชน์”

“เรื่องเล่าจากประสบการณ์ที่ส่งไปก็เป็นอุทธหระม์ อยากให้เป็นคติเตือนใจเพื่อน ๆ คนอื่น ๆ บ้าง ประสบการณ์การเรียน ทำอย่างไรให้การเรียนไม่ตกต่ำ แฝงเทคนิคเรียนดีไว้ด้วย”

“งานเขียนแต่ละชิ้น จุดประสงค์ต่างกันเพราะการเขียนแต่ละครั้ง เราต้องกำหนดหัวเรื่องมาก่อน วางโครง ต้องการสื่ออะไร เช่น ความบันเทิง สนุกสนาน แง่คิด คติสอนใจต้องวาง โครงเรื่องให้ชัดเจนก่อนจะเขียน”

ดังนั้น สรุปได้ว่าเหตุผลที่เด็กแต่ละคน เลือกส่งผลงานที่แตกต่างกันมาจากวัตถุประสงค์ที่ต่างกัน ดังตัวอย่างข้างต้น

14. เหตุผลที่เด็กไม่ส่งผลงาน

กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่บอกว่า ใช้เวลาไปทำประโยชน์ด้านอื่น มีค่าเฉลี่ยอยู่ที่ 3.85 รองลงมา คือ ไม่มีความสามารถ มีค่าเฉลี่ยอยู่ที่ 3.20 และไม่มีเวลา มีค่าเฉลี่ยอยู่ที่ 3.05 ส่วนไม่มีรางวัล มีค่าเฉลี่ยน้อยที่สุด คืออยู่ที่ 2.28 (ดูจากตารางที่ 19)

ตารางที่ 19 แสดงจำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามเหตุผลที่ไม่ส่งผลงาน

เหตุผลที่ไม่ส่งผลงาน	ค่าเฉลี่ย	อันดับที่
ไม่อยากเขียน ไม่ชอบเขียน	2.74	
ไม่ชอบการแสดงออกทางด้านนี้	2.98	
ไม่มีเวลา	3.05	3
ใช้เวลาไปทำประโยชน์ด้านอื่น	3.85	1
ไม่ชอบเป็นที่รู้จัก	2.90	
หัวข้อไม่น่าสนใจ	2.88	
ไม่มีความสามารถ	3.20	2
อาย	2.58	
กำลังผัดหวัง	2.67	
ไม่มีรางวัล	2.28	
เป็นหนังสือที่ไม่เป็นที่รู้จัก	2.54	
ไม่มีใครสนับสนุน	2.73	

จากการสัมภาษณ์ผู้ส่งผลงานส่วนใหญ่บอกว่า แม้จะชักชวนให้เพื่อน ๆ ส่งผลงานเช่นเดียวกับตนเอง แต่ก็มักถูกปฏิเสธว่า ไม่มีเวลา ไม่สนใจ โดยหันไปทำกิจกรรมอื่น รวมถึงบางคนให้เหตุผลว่าไม่กล้าส่ง เพราะขาดความมั่นใจ คิดว่าตนเองทำไม่ได้

“ทั้งห้องมีเพื่อนอยู่ 4-5 คนที่เขียนผลงานส่ง ส่วนใหญ่จะชอบด้านกีฬา วิชาการ หรือดนตรีมากกว่า”

“เขาบอกว่าไม่รู้จะเขียนอะไร คือคิดว่าทำไม่ได้”

“เพื่อน ๆ มีไม่กี่คนที่ส่งผลงาน ไม่ถึง 5 คนเลยทั้งโรงเรียน ส่วนใหญ่จะบอกว่าไม่ชอบไม่อยากทำ หนูคิดว่าขึ้นอยู่กับความสนใจของแต่ละคน”

“เพื่อนจะบอกว่า ไม่มีเวลา ไม่ชอบเขียน เขาสนใจคนละแบบกับเรา”

“เพื่อนที่ไม่ส่ง คงเพราะไม่อยากทำเอาเวลาไปทำอย่างอื่น ไปเที่ยว แต่บางคนก็อยากลองทำดู แต่ไม่กล้า”

“เพื่อนบางคนเขียนแล้วก็ไม่ได้ส่ง บอกว่าอายุ ทั้ง ๆ ที่เขาเขียนดีมาก แต่เขากลับบอกว่าของเขาไม่ดี ทั้ง ๆ ที่เพื่อนคนนี้เรียนหนังสือเก่งมาก แต่เขาอายุ”

“ครูก็เคยเชิญชวนในห้องว่าเขียนแล้วได้อะไร การเขียนสำคัญ เพื่อนส่วนใหญ่ไม่เห็นด้วย มีบางกลุ่มประมาณ 5-6 เท่านั้นที่จะทำ บางคนบอกไม่มีเวลา จะดูหนัง กลุ่มหนึ่งจะไม่สนใจเลย บางคนก็บอกว่า พอถึงเวลานั้นค่อยฝึกดีกว่า

“การจะเขียนได้ต้องมีข้อมูล แล้วต้องขยันอ่าน แล้วเพื่อนในห้องส่วนใหญ่จะไม่ชอบอ่าน หรืออ่านการ์ตูน เขาจะไม่หันมาหาพวกข้อมูลเลย เขาไม่มีข้อมูล ก็เลยไม่อยากเขียน เวลาส่วนใหญ่บางกลุ่มที่ไม่เขียน ไปเที่ยวบ้านเพื่อน ตอนเราได้รางวัล เขาก็ถามว่าทำยังไง หนูก็บอกว่า ต้องขยันอ่าน ขยันเขียนนะ พอพูดประโยคนี้ทุกครั้งเขาจะบอกว่า เขาไม่เอาดีกว่า”

“คิดว่า บางทีคนที่ไม่ส่ง เพราะไม่มีอะไรมาเร้าใจเขา”

นอกจากนี้ จากการสัมภาษณ์ผู้ไม่ส่งผลงานคนหนึ่ง ซึ่งเรียนอยู่ชั้นม. 2 ปรากฏว่า เหตุที่ไม่ส่งผลงานเพราะเป็นสิ่งที่ตนเองไม่สนใจ เนื่องจากเอาเวลาไปใช้ประโยชน์ด้านอื่นแทน โดยบอกว่าชอบเล่นกีฬามากกว่า จะเล่นบาสเก็ตบอลกับเพื่อน ๆ เป็นประจำ หรือไม่ก็ดูหนัง ฟังเพลง เล่นอินเทอร์เน็ต ส่วนการมีส่วนร่วมในการส่งผลงานไปตามหน้าหนังสือหรือนิตยสาร ไม่ค่อยนึกถึง เพราะเพื่อน ๆ เองก็ไม่ค่อยเห็นใครส่งผลงาน

อย่างไรก็ตาม พบว่า ในอดีตที่ผ่านมา เด็กที่ไม่ส่งผลงานคนดังกล่าว เคยได้รับรางวัลจากการเขียนเรียงความมาบ้าง แต่เมื่อไม่ได้รับการสนับสนุน หรือผลักดันจากใครก็ไม่ได้มีความคิดที่จะเขียนส่งเป็นประจำ เพราะความสนใจของตนเองไม่ได้ให้ความสำคัญกับกิจกรรมประเภทนี้แล้ว

ปัจจัยทางด้านจิตวิทยา

บุคลิกลักษณะของเด็กที่ส่งผลงาน

ลักษณะนิสัยใจคอของกลุ่มตัวอย่างไม่แตกต่างกัน คือ ทั้งเด็กที่ส่งผลงานและไม่ได้ส่งผลงานส่วนใหญ่มีบุคลิกลักษณะ เป็นกันเอง และช่างพูดช่างคุย ส่วนลำดับถัดมาเด็กที่ส่งผลงานตอบว่า มีความเป็นตัวของตัวเอง ในขณะที่ เด็กที่ไม่ได้ส่งผลงาน ตอบว่า ช่างจินตนาการ ช่างฝัน (ดูตารางที่ 20)

ตารางที่ 20 แสดงจำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่างจำแนกต่างลักษณะนิสัยใจ

ลักษณะนิสัยใจคอ	การส่งผลงาน			
	เด็กที่ส่งผลงาน		เด็กที่ไม่ได้ส่งผลงาน	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
เป็นกันเอง	*40	40.4	*47	47.0
ชอบเข้าสังคม	19	19.2	12	12.0
อ่อนไหว	17	17.2	10	10.0
ช่างพูดช่างคุย	*38	38.4	*44	44.0
กล้าแสดงออก	25	25.3	12	12.0
ถ่อมตัว	12	12.1	13	13.0
สบาย ๆ ไม่ทุกขรื้อน	9	9.1	31	31.0
มีระเบียบวินัย	17	17.2	12	12.0
มีความเป็นผู้นำ	9	9.1	5	5.0
มีน้ำใจ	-	-	1	1.0
ใจอ่อน	13	13.1	10	10.0
ขี้สงสัย	10	10.1	14	14.0
ชอบจินตนาการ ช่างฝัน	31	31.3	*38	38.0
มีปฏิภาณไหวพริบ	6	6.1	7	7.0
ตรงไปตรงมา	19	19.2	19	19.0
ฉลาดหลักแหลม	3	3.0	6	6.0
เป็นตัวของตัวเอง	*37	37.4	34	34.0
มั่นใจในตัวเอง	21	21.2	17	17.0
ไม่ชอบการเปลี่ยนแปลง	4	4.0	16	16.0

หมายเหตุ ให้กลุ่มตัวอย่างเลือกตอบได้มากกว่า 1 ข้อ โดยคิดจากจำนวนร้อยละจากกลุ่มตัวอย่างที่เป็นผู้ส่งผลงาน 100 คน

อย่างไรก็ตาม พบว่า บุคลิกภาพที่โดดเด่นที่ทำให้เด็กทั้งสองกลุ่มมีความแตกต่างกันอย่างมาก คือ เด็กที่ส่งผลงานเป็นเด็กกล้าแสดงออก โดยมีจำนวนมากกว่าครึ่งหนึ่งของเด็กที่ไม่ส่งผลงาน นอกจากนี้ พบว่า นิสัยสบาย ๆ ไม่ทุกข์ และไม่ชอบการเปลี่ยนแปลงเป็นของเด็กที่ไม่ส่งผลงานมากกว่าเด็กที่ส่งผลงานอีกด้วย

เด็กที่ให้สัมภาษณ์กว่าครึ่งหนึ่งเป็นเด็กช่างพูด ช่างคุย พูดจาฉะฉาน กล้าแสดงความคิดเห็น แต่เมื่อสอบถามว่า ลักษณะเช่นนี้เป็นบุคลิกภาพของเด็กที่ชอบมีส่วนร่วมในการเขียนหรือส่งผลงานหรือไม่ ส่วนใหญ่ตอบว่า ไม่จำเป็นว่า เด็กที่ชอบเขียน หรือส่งผลงานจะต้องมีบุคลิกภาพเช่นนี้เสมอไป เนื่องจาก เพื่อน ๆ บางคนของพวกเขาที่มีความถนัดทางด้านงานเขียน และชอบส่งผลงาน ก็เป็นคนเงียบขรึม ไม่กล้าแสดงออก

“คนที่เขียนเก่ง ๆ ไม่น่าเกี่ยวกับนิสัย เพื่อนหนูคนหนึ่งก็เป็นคนเงียบ ๆ แต่ก็เข้าบทเจ้ากลอน”

“คนชอบเขียนน่าจะเก่ง เพราะความคิดเป็นเลิศ ไหวพริบปฏิภาณจะดีหน่อยบางทีหนูเคย อ่านคำพูดของนักเขียน จะดีมาก ๆ แล้วจะต้องพูดเก่งด้วย เคยเห็นคนแต่งสุนทรพจน์ นั่งเขียนแป๊บเดียว เขาก็พูดได้ คำพูดแต่ละคำเหมือนเปิดจากพจนานุกรมเลย”

“ตัวเองเป็นคนช่างฝัน ช่างพูดช่างคุย เป็นตัวของตัวเอง ก็มีส่วนใหญ่เราชอบคิดชอบเขียน เพราะนักเขียนต้องเป็นตัวของตัวเอง เพราะเวลาเขียนเป็นการถ่ายทอดความรู้สึกของตัวเอง”

“การที่เราเป็นคนช่างพูดช่างคุย ทำให้เราได้คุยกับคนหลายประเภท หลายบุคลิก หลายนิสัย ทำให้เรามีเรื่องมาเล่า ทำให้เราได้รู้ในสิ่งที่ไม่รู้ เปิดโลกทัศน์เรา เคยได้ยินไหมว่าเราไม่หลงทางตราบใดเท่าที่ยังมีปาก เพราะหนทางอยู่ที่ปาก”

ความน่าสนใจของหนังสือหรือนิตยสารที่มีดึงดูดใจให้เด็กมีส่วนร่วม

กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่เห็นว่า ความน่าสนใจของหนังสือหรือนิตยสารที่ดึงดูดให้ส่งผลงาน ต้องมีเนื้อหาที่น่าสนใจ โดยมีค่าเฉลี่ยอยู่ที่ 4.21 รองลงมา คือ มีคอลัมน์ที่ตัวเองชอบ โดยมีค่าเฉลี่ยอยู่

ที่ 4.11 และมีภาษาเข้าใจง่าย ชัดเจน ตรงกับความต้องการ มีค่าเฉลี่ยอยู่ที่ 4.06 ส่วนของแจก ของรางวัล มีค่าเฉลี่ยอยู่ที่ 3.23 ซึ่งน้อยที่สุด (ดูจากตารางที่ 21)

ตารางที่ 21 แสดงค่าเฉลี่ยของกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามความน่าสนใจของหนังสือหรือนิตยสาร

ความน่าสนใจของหนังสือหรือนิตยสาร ที่ดึงดูดใจให้เด็กมีส่วนร่วม	ค่าเฉลี่ย	อันดับที่
เป็นหนังสือหรือนิตยสารที่มีชื่อเสียง	3.46	*9
เป็นหนังสือหรือนิตยสารที่อ่านประจำ	3.71	6
ขนาดกะทัดรัด พกพาสะดวก	3.25	*10
รูปเล่มทันสมัย	3.51	8
สีสันสะดุดตา	3.56	7
ภาพที่น่าสนใจ	3.56	7
ภาพประกอบสวยงาม	3.77	5
มีคอลัมน์ที่ตัวเองชอบ	4.11	*2
เนื้อหาที่น่าสนใจ	4.21	*1
วิธีการนำเสนอที่น่าสนใจ	3.91	4
ภาษาเข้าใจง่าย ชัดเจน ตรงกับความต้องการ	4.06	*3
มีของแจก ของรางวัล	3.23	*11

หมายเหตุ *อันดับ 1 2 3 คือ ความน่าสนใจของหนังสือหรือนิตยสารที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุด

เรียงตามลำดับจากสูงที่สุด

*อันดับ 11 10 9 คือ ความน่าสนใจของหนังสือหรือนิตยสารที่มีค่าเฉลี่ยต่ำสุด

เรียงตามลำดับจากต่ำที่สุด

ผลการวิจัยเชิงคุณภาพ พบว่า เด็กส่วนใหญ่ส่งผลงานเพราะต้องการสนองความต้องการของตนเองมากกว่า นั่นคือ ต้องการสื่อสารความคิด เรื่องราวของตนเองออกไป ดังนั้น การเลือกหนังสือหรือนิตยสารที่สนใจจะส่งผลงานเข้า จึงพิจารณาจากความน่าสนใจของเนื้อหาที่ตรงกับความต้องการของตนเอง หรือแม้กระทั่งชื่อเสียง ความโด่งดังของหนังสือก็ไม่มีผลต่อการตัดสินใจเลือกส่ง

แต่เด็กส่วนใหญ่จะเลือกส่งผลงานเข้าไปในนิตยสารที่ตนเองอ่านประจำ เนื่องจากมีความคุ้นเคย มีคอลัมน์ที่ตัวเองชอบ รวมทั้งคิดว่า มีโอกาสหรือช่องทางที่จะได้รับคัดเลือกมากกว่า

“ความน่าสนใจของหนังสือที่อยากส่ง คือมีคอลัมน์ที่เราชอบ มีเนื้อหาที่เราชอบ”

“เพราะจุดประสงค์ที่ส่งไม่ได้ เพราะต้องการชื่อเสียง ถ้าได้ลงมติชนหรือไทยรัฐก็ดีใจเหมือนกับหนังสืออื่น ๆ ไม่ได้หวังว่าต้องลงหนังสือดัง ๆ”

“คิดว่า ไม่จำเป็นต้องส่งไปหนังสือใหญ่ ๆ เพราะโอกาสที่ได้ลงก็ต่างกัน เพราะความต้องการของเราแค่อยากเขียน อยากทำ”

“สิ่งที่จะเป็นแรงจูงใจหรือแรงผลักดันให้เด็กมีส่วนร่วมนั้น หนูคิดว่า น่าจะเป็นเนื้อหาสาระของสิ่งพิมพ์ว่าตรงกับความสามารถของเด็กแค่ไหน เพราะเด็กแต่ละคนนั้นมีความสามารถแตกต่างกัน จึงอยากให้สื่อสิ่งพิมพ์มีเนื้อหาสาระที่หลากหลาย ประกอบกับความกล้าแสดงออกของเด็กที่กล้าส่งผลงานและความผิดหวังจากการส่งผลงานไปแล้วแต่ไม่ได้รับการลงตีพิมพ์ตามที่คาดหวังไว้”

“อยากให้คุณที่ส่งผลงานเข้าไปได้ลงบ้าง เพื่อเป็นกำลังใจให้เขา เขาจะได้มีความกระตือรือร้นจะส่งเข้าไปอีก”

“การมีส่วนร่วมของเด็กนั้น สิ่งสำคัญคือ มุมมองในบางเรื่องที่ใหญ่จะเข้าไม่ถึง เช่น ความคิดของเยาวชนปัจจุบันที่ค่อนข้างแตกต่างจากสมัยก่อนการมีส่วนร่วมจะทำให้เด็กได้แสดงความคิดเห็นของตนเองออกไป”

“สิ่งที่ทุกคนถกกันกรองเขียนออกมาคิดว่าเป็นสิ่งที่ดีที่สุดแล้ว”

“การได้ทำให้ความฝันของเราเป็นความจริง ด้วยการใช้ความสามารถทางนี้ เป็นสิ่งที่น่าภาคภูมิใจที่สุดแล้ว”

“อยากให้มีคอลัมน์ที่แต่ง โดยเด็ก เพื่อให้เด็กได้แสดงความสามารถ สติปัญญา ความคิด”

“อยากให้มีเนื้อหาทันสมัย แนะนำการใช้ชีวิตประจำวันของวัยรุ่น การเรียน การแบ่งเวลา”

22. ข้อเสนอแนะและความคิดเห็นเกี่ยวกับการมีส่วนร่วมของเด็ก

จากผลการวิจัยการสำรวจและการสัมภาษณ์ เด็กส่วนใหญ่มีความคิดเห็นเกี่ยวกับการมีส่วนร่วมว่า มีประโยชน์แก่เด็ก เนื่องจากเด็กได้ใช้เป็นช่องทางในการแสดงความคิดเห็น เป็นเวทีในการสื่อสารระหว่างกัน เพื่อแลกเปลี่ยนความคิด และประสบการณ์ร่วมกัน ขณะเดียวกัน การมีส่วนร่วมก็เปิดโอกาสให้เด็กรับรู้ข่าวสาร ความเคลื่อนไหวของเด็ก ซึ่งถูกถ่ายทอดออกมาเพื่อเด็กโดยเฉพาะ จึงมีรูปแบบ เนื้อหาและภาษาที่ชัดเจน ง่ายต่อความเข้าใจ

อย่างไรก็ตาม สิ่งที่เป็นปัญหาและอุปสรรคในการมีส่วนร่วมนั้น ปรากฏว่า เด็กส่วนใหญ่มีความเห็น สื่อสิ่งพิมพ์สำหรับเด็กมีจำนวนน้อยมาก ที่จะเปิดโอกาสให้เด็ก ๆ มีเวทีแสดงออกทางความคิด การมีส่วนร่วม เนื่องจากส่วนใหญ่เป็นพื้นที่ของผู้ใหญ่ พื้นที่ของเด็กที่มีอยู่จึงต้องแข่งขันกันเพื่อให้ผลงานของตนเองได้มีส่วนร่วมและเผยแพร่ออกไป ซึ่งก็เป็นไปได้น้อย หลายคนจึงถอดใจ ไม่ส่งผลงานเข้ามามีส่วนร่วมอีก โดยเฉพาะในหนังสือหรือนิตยสารที่มีชื่อเสียง เพราะคิดว่า มีโอกาสน้อยที่ผลงานของตนเองจะเข้าไปเบียดในหน้ากระดาษที่มีมูลค่าทางธุรกิจสูง บางคนจึงหันมาส่งผลงานไปในหนังสือหรือนิตยสารของโรงเรียน หรือหันมาจับกลุ่มทำหนังสือตนเองในกลุ่มของตนเอง และใช้เวทิดังกล่าวอวดผลงานของตนเองในกลุ่มเล็ก ๆ แทน โดยบอกว่าจะอย่างน้อย ก็สามารถทดแทนความอยากเขียนอยากทำสิ่งที่ตนเองชอบได้ ส่วนความภาคภูมิใจก็คือผลงานที่เขียนออกมาด้วยตนเองนั่นเอง

นอกจากนี้ ผลวิจัยยังพบประเด็นการมีส่วนร่วมของเด็กในแง่มุมต่าง ๆ ดังนี้

1. มีการตั้งกลุ่มหนังสือพิมพ์ หนังสือทำมือในโรงเรียน

“กลุ่มเพื่อน ๆ ที่ชอบเขียนเหมือนกันที่โรงเรียนจะมาช่วยกันทำหนังสือทำมือ เป็นของชมรม เอาผลงานของแต่ละคนมาลง พวกเราภูมิใจที่มีหนังสือเป็นของตัวเอง”

“เพื่อน ๆ บางคนประทับใจในตัวหนู ก็เริ่มตั้งกลุ่มขึ้น เพราะอยากมีส่วนร่วมด้วย เป็นหนังสือพิมพ์ของโรงเรียนช่วยกันเขียน ตั้งชื่อว่าชมรมกะทิกันมตะมีอยู่ด้วยกัน 15 คน แต่ละคนก็ช่วยกัน บางคนชอบเล่นกีฬา ก็ทำข่าวกีฬาอย่างเดียว บางคนบ้าเรียนก็วิชาการอย่างเดียว บางคนสนุกสนานเฮฮา บ้าการ์ตูน ก็วาดการ์ตูน ออกเป็นประจำทุกสัปดาห์ ทุกวันพฤหัสบดี โดยทุกคนจะมาร่วมกันทำในวันพุธ เป็นกระดาษ A 4 พับครึ่ง ช่วยกันเขียนแล้วให้อาจารย์ตรวจ ส่วนใหญ่เป็นข่าวในโรงเรียน เคล็ดลับ เกร็ดความรู้ กลอน เอาไว้ที่ห้องสมุดให้เพื่อน ๆ อ่าน”

2. ต้องการให้ผู้ใหญ่ส่งเสริมสนับสนุนการมีส่วนร่วมของเด็ก

“ถ้าผู้ใหญ่ให้เด็ก ได้แสดงความสามารถบ้าง จะเป็นการปลูกฝังให้เด็ก ได้แสดงความรู้ ความสามารถและเป็นการปูพื้นฐานการเป็นผู้ใหญ่ที่ดีในอนาคต”

“ไม่ค่อยมีจุดสารสำหรับเด็ก ส่วนใหญ่จะมีข่าวบันเทิง เด็กจริง ๆ ก็ไม่มี อยากให้มีการ ส่งเสริมจุดสารของเด็ก เพราะเด็กก็มีความคิด อยากให้เขาเขียนบทความถ่ายทอดความคิดของเขา”

3. ประโยชน์ในการมีส่วนร่วมของเด็ก

เด็กที่ส่งผลงานเข้ามามีส่วนร่วมในสื่อสิ่งพิมพ์ มองเห็นประโยชน์ในการมีส่วนร่วม หลายประการ ทั้งประโยชน์ต่อผู้ส่งผลงานเอง และประโยชน์ต่อสังคม ได้แก่

1. ผู้ส่งผลงานได้รับข้อมูลข่าวสารที่เป็นประโยชน์ สอดคล้องกับความต้องการของตนเอง
2. การมีส่วนร่วมสร้างเวทีในการแสดงออกทางความคิดแก่เด็ก
3. ทำให้สังคมรับรู้ความต้องการหรือปัญหาของเด็กเพื่อนำไปแก้ไข

โดยมีผู้แสดงความคิดเห็นต่าง ๆ ดังนี้

“ความคิดของเด็กสามารถสะท้อนได้จากสิ่งที่เด็กประสบ ทำให้รู้ว่า สังคมมีอิทธิพลกับ เด็กขนาดไหน เด็กอยู่ในสังคมนี้ เด็กรู้สึกอย่างไร”

“การให้เด็กมีส่วนร่วมได้รับรู้หลายอย่างจากเด็ก ๆ ทั่วประเทศ แต่ละคนก็มีปัญหาไม่ เหมือนกัน ผู้ใหญ่ได้รับรู้ ก็นำไปแก้ปัญหากัน”

“การมีส่วนร่วมของเด็ก มีน้อย หนังสือพิมพ์จะมีข่าวครา มีข่าวสดที่มีข่าวสารให้เยาวชนด้วย แต่บางทีหัวข้อก็ยากเกินไป บางทีก็ไม่มีหัวข้อให้เขียนในแต่ละสัปดาห์ หัวข้อน้อย น่าจะมีมุม เยาวชน”

“ประโยชน์จากหน้าเยาวชน นิตยสารต่าง ๆ มีข้อมูลเยาวชนที่ดี ๆ เป็นข้อมูลง่าย ๆ ที่เราสามารถสื่อให้เด็กเข้าใจง่าย ไม่เบื่อ”

“การมีส่วนร่วมในสื่อ เป็นเวทีให้เด็กกล้าคิด กล้าแสดงออก บางทีความคิดของเด็กดีกว่าผู้ใหญ่บางคนเสียอีก”

“ผลงานที่เราส่งไป อย่างน้อยคนอ่านก็ได้ประโยชน์จากการอ่านผลงานที่เราส่งเข้าไป เขาจะได้รับความรู้เพิ่มเติมขึ้น รู้ว่าเราคิดยังไง สังคมคิดอย่างไรกับเรื่องที่เราเขียนบ้าง”

4. สื่อสิ่งพิมพ์เพื่อการมีส่วนร่วมที่เด็กต้องการ

ผลการวิจัยยังพบว่า เด็กต้องการสนองความต้องการของตนเอง โดยมีเนื้อหาหรือคอลัมน์ที่เปิดโอกาสให้เด็ก ๆ ทุกคนเข้ามามีส่วนร่วม

“สื่อสิ่งพิมพ์สำหรับเยาวชน ควรมีข่าวสารที่เยาวชนต้องการ เหมาะสมกับวัยจะทำให้เยาวชนมีความกระตือรือร้นในการรับรู้ข่าวสารมากขึ้น”

“ขอบนิตยสารที่มีคอลัมน์น่าสนใจ มีหน้าปกสวย”

“น่าจะมียุทธศาสตร์ที่ให้เด็กเขียนอะไรก็ได้ตามจินตนาการและควรให้โอกาสลงทุกคน เพื่อเป็นกำลังใจ เพราะถ้าไม่ได้เห็นผลงานของตนเองลงในนิตยสารก็จะไม่ภาคภูมิใจเลย บางครั้งเด็กก็ไม่ต้องการรางวัล”

“ปกติจะเป็นคนที่ชอบอ่านหนังสืออยู่แล้ว แต่เมื่อมองกลับไปดูเพื่อน ๆ หลายคนไม่ค่อยชอบอ่านหนังสือเท่าไร มีแต่เล่นเน็ต โทรศัพท์ ซึ่งไม่ค่อยเป็นประโยชน์ หวังว่าถ้าจะทำหนังสือสำหรับเยาวชนสักเล่ม ควรจะต้องมีวิธีให้เยาวชนรักการอ่านให้มากกว่านี้ เช่นมีคอลัมน์สำหรับวัยรุ่นโดยเฉพาะ”

“น่าจะมียุทธศาสตร์ที่แนะนำเกี่ยวกับสิ่งต่าง ๆ ที่แปลกประหลาดบนโลกนี้เพราะจะทำให้ผู้อ่านมีความสนใจในหนังสือและอยากเรียนรู้มากขึ้น และควรมีภาพประกอบด้วย”